

πλα τὰ ὅποια ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Θεάν. Ὁ δευ-
τερος ἤγε τὸ θυμὰ καὶ ὁ τρίτος ἔφερε τ' ἄλλα
ἀναθήματα. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος λέγει. Ἐν Ἡλίδι δὲ
καὶ κρίσις γίνεται κάλλους καὶ τῷ πρώτῳ τὰ τῆς
Θεοῦ φέρειν τεύχη δίδεται, τῷ δὲ δευτέρῳ τὸν
βουὴν ἄγειν, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυκλὰς ἐπιτί-
θησιν.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἡρας ἐγένετο ἐπίσης κατ' ἔτος
παρὰ τὴν αὐτὴν πόλιν. Κατὰ ταύτην ἐπανηγύρι-
ζον αἱ γυναῖκες αἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ λαβῶσι
μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ ἂν ποῦ
Ἡλεία ἢ ἄλλη ἄλλου ἔθνους ἐποράτο ὅτι ἀπῆλ-
θεν εἰς τοὺς ἀγῶνας, καταδικάζεται νὰ ῥιφθῇ ἀπὸ
τὸ ἀπότομον ὄρος Τυπαῖον, κείμενον μεταξὺ Σκυλ-
λῶντος καὶ ποταμοῦ Ἀλφειοῦ, ἀφ' ὅπου βεβηλῶς
ἐφονεύετο, μόνη δὲ τοῦ κινδύνου τούτου ἐσώθη ἡ
Καλλιπάτειρα χάριν τῶν νικῶν τῶν υἱῶν της—δια-
φόρους ἀγῶνας παρθένων, ἐν αἷς προέδρευον οὐχί
πλέον οἱ Ἑλληνοδίκαι, ἀλλὰ δεκαεὶ γυναῖκες
ἐκλεγεμέναι ἀπὸ τὰς ὀκτῶ φυλὰς τῶν Ἡλείων
αἰδέσιμοι τόσον διὰ τὰς ἀρετάς των ὅσον καὶ διὰ
τοῦ γένους τὴν λαμπρότητα. Ἐνταῦθα μετεχει-
ρίζοντο δῶα τῆς Μουσικῆς χοροὺς γινομένους
πρὸς τιμὴν τοῦ Φύσκου καὶ τῆς Ἱπποδαμίας, καὶ
ἐτέρους δῶα διὰ νὰ ὑμνήσωσι τὴν Θεάν. Αἱ γυ-
ναῖκες κατὰ πενταετίαν ἐκέντουν τὸν μεγαλὸν
πέπλον τὸν ὅποιον ἐξέτεινον τὴν ἡμέραν τῆς ἑορ-
τῆς διὰ νὰ θαυμάσῃ ἡ τέχνη του καὶ διέταττον
τὴ βραβεῖον τοῦ δρόμου καὶ τῶν ἄλλων ἄθλων εἰς
τὰς νέας τῆς Ἡλίδος· κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν δὲ ἐ-
γίνοντο οἱ ἀγῶνες· προηγούντο αἱ νεώτεραι, μετ-
αὐτὰς εἶποντο αἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ δεύτεραι, τελευ-
ταῖαι δὲ αἱ πρεσβύτεραι· ἀφ' οὗ ἐδίδετο τὸ ση-
μεῖον αἱ νέαι ἀνταγωνίστριαι ἐπὶ τῶν εἰς τὸ στά-
διον γυμναί μέχρι γόνυτος, ἔχουσαι τοὺς πλοκα-
μοὺς τῆς κεφαλῆς των κυματομένους ἐπὶ τοῦ δε-
ξιοῦ ὤμου των ὅστις ἦτο μέχρι τοῦ στήθους ἡ-
νεωγμένος· ἡ νικῶσα ἐδέχετο στέφανον ἐξ ἐλαίας
καὶ βοὸς θυσιασθέντος εἰς τὴν Θεάν μοῖραν καὶ
τὴν ἄδειαν ἥτις τὴν ἐθέλγε περισσότερον τοῦ νὰ
κρεμάσῃ τὴν εἰκόνα αὐτῆς δι' αἰῶνιον ἐνθύμησιν
ἐντός τοῦ ναοῦ τῆς Ἡρας. Ἐνταῦθα αἱ γυναῖκες ἐ-
δεῖκνυν ὅλας αὐτῶν τὰς ἀρετάς ἀμιλλώμεναι
τις νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα καὶ τὰς ἄλλας διαφο-
ρους ἀσκήσεις τοῦ σώματος καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀρε-
τὰς τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Διονυσίου ἐπίσης ἐγένετο ἀπὸ τὰς
γυναῖκας αἵτινες ἤρχιζον ἀπὸ τὸν ἐξῆς ὕμνον.
« Ἐλθεῖν ἡρῶ Διόνυσε, ἄλιον εἰς ναὸν ἁγνὸν οὐν
χαρίτεσσιν ἐς ναὸν τῷ βοῶν ποδὶ θύων, » Εἶτα
δις ἐτραγῶδουν τὸ « ἄξις Ταῦρε. » θέλουσαι μὲ
τοῦτο νὰ παρακαλέσωσι τὸν Θεὸν ἵνα ἔλθῃ πρὸς
καὶ ἄλπος, ὅπως στεφανώσῃ τὰ γεωργικὰ ἔργα
τῶν συζύγων αὐτῶν, πατέρων, υἱῶν καὶ ἀδελφῶν.
Μετὰ τὸν ὕμνον ἤρχοντο θυσιῶν δημοσίων καὶ ἰ-
διωτικῶν, καὶ ἐπομένως ἀγῶνων τῆς Μουσικῆς
καὶ ποιήσεως καὶ τῶν γυναικείων τεχνῶν· αἱ νι-
κῶσαι ἐστεφανοῦντο καὶ ἀπῆρχοντο οἰκάδε ὑπε-

ρηφανευόμεναι διὰ τὰς νίκας των τὰς ὁποίας ὤ-
φειλον εἰς τὴν ἱκανότητα αὐτῶν, ἐπιμέλειαν καὶ
ἐπιμονήν.

Εἰς Ἡλίδι ὑπῆρχε γυμνάσιον ἀρχαιότατον εἰς
ὃ ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις
καὶ εἰς ὃ ἐγίνοντο κατ' ἔτος ἑορταὶ χαρμόσυναι.
Ἐνταῦθα ὑπῆρχον πλάτανοι ὑψηλαὶ μεταξὺ τῶν
δρόμων τῶν διαχωρίζοντων τοὺς προσδιωρισμένους
τόπους διὰ τὰς γυμνάσεις, ἐντὸς τοίχων διὰ νὰ
κάθηνται οἱ θεαταί. Ὁ σύμπαρ δὲ οὗτος περιβο-
λὸς ἐκαλεῖτο Εὐστός ὡς γενόμενος ἀπὸ τὸν Ἡρα-
κλέα ἵνα ἀσκήται εἰς τοὺς σωματικοὺς ἀγῶνας,
ἐδαιρείτο δὲ διχῶς, καὶ εἰς μὲν τὸ ἐν μέρος ἐ-
γινετο ὁ δρόμος ὅστις ἐλέγετο ἱερὸς, εἰς δὲ τὸ
ἕτερον οἱ λοιποὶ ἀγῶνες· Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχε καὶ
τόπος τῆς Πλεθρίον ὀνομαζόμενος εἰς ὃν εἰσῆρχον-
το οἱ Ἑλληνοδίκαι καὶ ἀπεφάσιζον περὶ τῆς πά-
λης καθ' ἡλικίαν καὶ βουλευτήριον εἰς ὃ ἐγίνοντο
αἱ ἐπιδείξεις καὶ λόγων αὐτοσχεδίων καὶ συγ-
γραμμάτων παντοίων, ἐκαλεῖτο δὲ Ἀκλίχιμιον.

Ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε εἵπομεν, βλέπομεν ὅτι
οἱ Ἡλείοι εἶχον τὴν αἰσθησὶν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὠ-
ραίου τὰ μάλιστα ἀ.α.πετυγμένην καὶ ἐπὶ πολὺ
ὠμοίαζον μὲ τὰ σημερινὰ ἐλευθέρια ἔθνη τὰ ὅποια
πάντα συγχωροῦν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀρκεῖ νὰ μὴ
βλάπτωσι τὴν πολιτείαν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τέλος
ἀδυνατίσαντες ἐκ τῶν διχονοιῶν, τοῦ πολλοῦ
πλούτου, τῆς παραμελήσεως τῆς ἀνατροφῆς, τῆς ἐ-
πεμβάσεως εἰς τὴν διοίκησιν των τῶν Λακεδαιμο-
νίων καὶ Ἀθηναίων καὶ τῆς ἐξουθενήσεως τῆς δυ-
νάμεως τῶν Ἑλληνοδικῶν, οἵτινες ἄνευ ἐξετάσεως
ἐδέχοντο πολλάκις εἰς τοὺς ἀγῶνας διεφθαρμένους
καὶ ἀγνώστων πολιτείων ἀγωνιστάς, ὑπέπεσον εἰς
τὸν ζυγὸν τῶν Μακεδόνων καὶ Ῥωμαίων, οἵτινες
ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς ἀπεκατέστησαν δούλους
αὐτῶν μέχρις οὗτο ὁλοτελῶς τοὺς διέγραφαν ἀπὸ
τὸν κατάλογον τῶν ἐθνῶν. (ἀκολουθεῖ),

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ καρ-
δινάλιου Μαζαρίνου (1662) συνέβη ἐν Γαλλίᾳ ἀπα-
ραδειγμάτιστον περιστατικὸν, παραδοξότερον κα-
θιστάμενον ὡς ἐκ τοῦ σκότους του, διότι εὐδεις
ιστορικὸς ἐνόησεν ἢ διεξήγησεν αὐτό. Ἐν μεγί-
στη μουσικότητι ἐστάλῃ εἰς τὸ ἐν τῇ νήῳ Ἀγία
Μαργαρίτα παρὰ τῇ Προβιγγίᾳ φρούριον δεσμώ-
της ἄγνωστος, ἀναστήματος πλέον ἢ μετρίου, νέος
εὐειδέστατος καὶ εὐγενέστατος τὴν μορφήν. Καθ'
ὅλην τὴν ὁδὸν ὃ δεσμώτης ἔφερε πρόσωπτον ἀ-
νοιγοκλειὸν κατὰ τὸ στόμα ὥστε ἐπέτρεπεν εἰς
τὸν φέροντα νὰ τρώγῃ ἐλευθέρως καὶ ἀνεμπο-
δίστως. Ἄν ἀπεκαλύπτετο ἐδόθη διαταγὴ εἰς τοὺς
συναδελφόντας νὰ τὸν φοιτῶσιν πάραντα. . . Ἐ-

μεινε δ' ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ μέχρις οὗ, πιστός τις ἀξιωματικός Σακεμάρε ὀνομαζόμενος, μετα-
τεθείς ἀπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ φρουρίου τούτου
εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Βασιλῆς τῷ 1690, παρα-
λαβὼν αὐτὸν ἐφίρειν εἰς Βαστίλιν πάντοτε προσω-
πιδοφοροῦντα. Πρὶν τις μεταβιβάσῃ, του ταύ-
της, ὁ μαρκήσιος Λουδοῦ ὑπῆγεν εἰς τὴν νήσον
νὰ τὸν ἰδῇ καὶ τῷ ὠμίλησεν ὁρθὸς καὶ ἐν ἄκρῳ
σεβασμῷ. Μεταφερθεὶς δὲ εἰς Βαστίλιν ὁ δεσμώ-
της οὗτος κατέκλινεν εἰς τὸ καλεῖτερον δωματίον
καὶ ἀπελάμβανεν ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις. Ὅτι
ἐξήτει δὲν τῷ ἀπεποιοῦντο. Ἡγάπα κατ' ἐξοχὴν
τὰ λεπτότατα λινα ὑφάσματα καὶ τὰς δαντέλας,
ἐπαίξε δὲ τὴν κιθάραν ὅχι κακῶς. Οὐδεὶς τὸν ἐ-
πεσκέπτετο εἰς τὸν θάλαμόν του, σπανιώτατα δὲ
καὶ αὐτὸς ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου. Γέρων τις
ἱατρός τῆς Βασιλῆς πολλάκις ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν
ἀσθενοῦντα ἐρωτῶμενος ἀπεκρίνετο ὅτι ποτὲ δὲν
εἶδε τὸ πρόσωπόν του ἂν καὶ πολλάκις ἐξήτασε
τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ λοιπὸν σώμα του. Ἦτον ὠ-
ραιότατος, ἔλεγεν ὁ ἱατρός, τὸ δὲ δέρμα του ἦτον
ὀλίγον μελαγχρινόν. Καὶ μόνος ὁ ἥχος τῆς φῶ-
νης του διήγειρε τὴν συμπάθειαν ἂν καὶ ποτὲ δὲν
παρεπονείτο διὰ τὴν κατάστασίν του καὶ ἐφύλατ-
τε πάντοτε μεγίστην μυστικότητα εἰς τὰ τῆς
τύχης του. Ἀπέθανε τῷ 1704 καὶ ἐτάφη διὰ
νυκτός. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅπλιον κινεῖ τὴν ἀπορίαν
καὶ τὴν ἐκπληξιν εἶναι ὅτι, ὅτε τὸν ἐστείλαν εἰς
Ἁγίαν Μαργαρίταν, ἡ Εὐρώπη δὲν ἐστερήθη οὐ-
δενὸς διακεκριμένου ἀνδρὸς ἐνῶ ὁ δεσμώτης ἦτο
τοιούτος ἀναμφιβόλως, διότι ἰδοὺ τί συνέβη ἀπὸ
τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς εἰς τὴν νήσον ἀφίξέως
του. Τὸ γεῦμά του τὸ ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὁ ἴδιος
διοικητὴς καὶ ἔπειτα ἀπεχώρει ἀφίγων τὰ πινάκια
καὶ ἐπανακλείων αὐτόν. Ἡμέραν τινα ὁ δεσμώτης
ἔγραψε διὰ μαχαίριου ὀξείος ἐπὶ ἀργυροῦ δισκα-
ρίου καὶ ἔρριψε τοῦτο ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὸς
τι πλοῖάριον εὐρισκόμενον εἰς τὴν ὄχθην ὑπὸ τὸν
πύργον. Ἀλλ' οὐδὲ τις εἰς τὸν ἀνῆκεν ἢ λέμβος ἰδὼν
τὸ δισκάριον τοῦτο ἀνέλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔφερε
πρὸς τὸν διοικητὴν. Οὗτος δὲ κατάπληκτος ἠρώ-
τησε τὸν χωρικόν. — Ἀνέγνωσες τὰ γράμματα
ταῦτα σὺ ἢ ἄλλος τις; — Δὲν ἤξεύρω νὰ ἀνα-
γινώσκω, οὐδεὶς δὲ τὸ εἶδε διότι ἀμέσως ἄμα
εὔρον τὸ πινάκιον σὰς τὸ ἔφερα. — Πήγαινε
λοιπὸν, τῷ εἶπε, καὶ μακάριζε τὸν ἑαυτόν σου
ὅτι δὲν ἔμαθες γράμματα. Ὁ τελευταῖος ὑπουρ-
γὸς ὁ γνωρίζων τὸ παρίδοξον μυστήριον τοῦτο
ἦτον ὁ Κ. Σαμιλλάρ. Τοῦτον ὁ γαμβρός του στρα-
τάρχης Φελιάδ γονυκλιτῶς παρεκάλεσε νὰ τὸν
εἴπῃ τις ἦτον ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ γνωστός μόνον
ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ *Σιδηροῦν Προσωπεῖον*. Ὁ ὑπουρ-
γὸς τῷ ἀπεκρίθη ὅτι τοῦτο ἦτο ἀπόκρυφον τοῦ
Κράτους, καὶ ὅτι ὠρκίσθη νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ
ποτέ.

Παράδειγμα δὲν εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπο-
κρύφου τοῦ κράτους τόσο καλῶς τηρηθέντος ὥσθ
τοῦτο. Κατὰ δὲ τὸν ἱστορικὸν Κ. Σαίν - Φοά ὁ

προσωπιδοφόρος οὗτος ἦν Ἰωῶς δούξ τις τοῦ Μομ-
μουθ, υἱὸς Καρόλου τοῦ Β'. βασιλέως τῆς Ἀγ-
γλίας. Ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀγνώστου τούτου,
τὸ βαθὺ σέβας ὅπερ τῷ προσέφερον ὅτε ἐκάθητο
εἰς τὴν τράπεζαν, καταπληκτικοὶ ὁμοιότητος χα-
ρακτήρες, ὅλα ταῦτα διήγειρον ὑποθέσεις ἄλλας.
Ἰδοὺ τί περὶ τούτων ἀναφέρεται ἐν τινι συγ-
γράμματι.

Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. ἐγέννηται ἐκ τῆς Βαλιέρ υἱὸν
ὀνομασθέντα δοῦκα τοῦ Βερμανδουά. Ὁ νέος οὗ-
τος πρίγκηψ ἔλαβεν ἀνατροφὴν τὰ μάλιστα ἐπι-
μελελημένην ἦτον ὠραίος, εὖσωμος, πνευματώ-
δης, ἀλλ' ἀλιζών, ὀργίλος, δὲν ὑπέμενε δὲ νὰ φέρῃ
πρὸς τὸν Δελφίνα τὸ σέβας τὸ ἀνῆκον εἰς κλη-
ρονόμον τοῦ θρόνου. Οἱ δύο οὗτοι ἡγεμονόπαιδες,
ὁμήλικες εχθρὸν, ἦσαν χαρακτήρων πάντῃ ἀν-
τιθέτων. Ὁ γνήσιος πρίγκηψ ἰσόμοιρος τοῦ δου-
κὸς Βερμανδουά κατὰ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματα,
ὑπερέβαινε αὐτὸν ἀσυγκρίτως κατὰ τὴν γλυκύτητα
τῶν τρόπων, τὴν εὐγλωττίαν, καὶ τὴν ἀγαθότητα
τῆς καρδίας καὶ διὰ ταύτας τὰς ιδιότητας ὁ δελ-
φὶν περιφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ δουκὸς, ὅστις ἀπαύ-
στως ἔλεγεν ὅτι ὠκτεῖς τοὺς Γάλλους μέλλοντας
μῖαν ἡμέραν νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς βασιλέα μικρόνοα
καὶ ἀνάξιον νὰ κυβερνήσῃ. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ΙΔ'.
εἰς τὸν διεκοίνονον ταύτας τὰς ἀντιζηλίας ἡσθάνετο
τὴν δυσχέρειαν τοῦ τοιούτου, ἀλλ' ἡ ἐξουσία ὑ-
πετάσσετο τῇ πατρικῇ στοργῇ καὶ ὁ μονάρχης
οὗτος ὁ ἀπόλυτος δὲν ἡσθάνετο τὴν δύναμιν νὰ
ὑποτάξῃ εἰς αὐτὴν υἱὸν καταχρώμενον τῆς ἀ-
γάπης του. Τέλος, ἡμέραν τινα, ὁ δούξ τοσοῦτον
ἐξετράπη ὥστε ἐρράπισε σφοδρῶς τὸν Πρίγκηπα
διάδοχον. Ὁ βασιλεὺς πληροφορεῖται πάραυτα περὶ
τούτου καὶ τρέμει διὰ τὸν ἔνοχον. Ἀλλὰ ὅσπιν
ἐπιθυμίαν καὶ ἂν εἶχε νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἡγνώνει
τὸ περιστατικὸν τοῦτο ὁ κρότος τὸν ὁποῖον ἔκα-
μεν εἰς τὴν αὐλὴν δὲν τῷ ἐπέτρεψε πλέον νὰ
ἀκούσῃ τὴν φιλοστοργίαν του. Μετὰ θλίψεως πι-
κροτάτης συγκαλεῖ τοὺς πιστοτέρους τῶν περὶ
αὐτόν, ἐκθέτει εἰς αὐτοὺς τὴν θλίψιν του πᾶσαν
καὶ ζητεῖ τὴν συμβουλήν αὐτῶν. Καὶ πάντες γνω-
μοδοτοῦσι τὸν θάνατον ἐπὶ ἐγκλήματι τοιούτῳ,
κατὰ τοὺς νόμους τοῦ κράτους. Ὅποια πληγὴ διὰ
καρδίαν πατρός φιλοστόργου! Οἱ ὑπουργοὶ αἰ-
σθανονται τοῦτο καὶ λέγουσιν αὐτῷ ὅτι καὶ ἐκ-
τός τοῦ θανάτου ὑπῆρχε καὶ ἄλλο μέσον πρὸς τι-
μωρίαν τοῦ δουκὸς. Ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν στείλω-
σιν εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ εἰς τὰ σύνορα πρὸς
τὴν Φλανδρίαν τότε εὐρισκόμενον καὶ ἄμα τῇ ἀ-
φίξει του νὰ διαδώσωσιν ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ τῆς
πανώλους, ὅπως ἐκφοβίσωσι καὶ ἀπομακρύνωσι
τοὺς θέλοντας νὰ τὸν ἰδῶσι καὶ μετὰ ὀλίγου ἡ-
μέρας ἀπὸ τῆς προσβολῆς τῆς νόσου ταύτης τῆς
θεοστουγῆς νὰ διαδώσωσιν ὅτι ἀπέθανεν ἐνῶ δὲ
ὁ στρατὸς ἐγείρῃ αὐτῷ μνημεῖα ἄξια τῆς γεννή-
σεώς του νὰ τὸν φέρωσι διὰ νυκτός καὶ μυστι-
κῶς εἰς τὴν νήσον τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας ὅπως
ἐκεῖ διέλθῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν. Ἡ γνώμη

δὲ αὕτη γενικῶς ἐπευφημίσθη ὑπὸ τῶν συμβούλων καὶ ιδίως ὑπὸ τοῦ περιλύπου μονάρχου, καὶ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς υποθέσεως ταύτης ἐξελέχθησαν ἄνδρες ἐπὶ πίστει διακεκριμένοι. Καὶ τὰ πάντα ἐκτελοῦνται οὕτω καὶ ἐνῶ εἰς τὸ στρατόπεδον θρηνοῦσι τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς ἡγεμονόπαιδος, οὗτος μεταφέρεται μυστηριωδῶς εἰς Ἀγ. Μαργαρίταν καὶ παραδίδεται εἰς χεῖρας τοῦ διοικητοῦ, λαβόντος προηγουμένως ἰδιόγραφον τοῦ βασιλέως διαταγὴν νὰ μὴ ἀφήσῃ ψυχὴν ζῶσαν νὰ ἴδῃ τὸν δεσμώτην τοῦτον. Μόνος δὲ εἷς ὑπὸ κατόχος τοῦ μυστηρίου συμμετεφέρθη μετὰ τοῦ πρίγκιπος. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ ὑπέρτου τούτου καθ' ὁδόν, ἡ συνοδείουσα φρουρὰ τεμαχισθὴν κατέκοψε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀπεξέδυσεν αὐτὸν ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῇ· καὶ οὕτως ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν των. Ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου προσεφέρετο εἰς τὸ δεσμώτην μετὰ τοῦ βαθυτέρου σεβασμοῦ, ὁ ἴδιος τὸν ὑπέρτερον εἰς τὴν τράπεζαν λαμβάνων τὰς παροψίδας εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν μαγείρων, ὧν οὐδεὶς ποτε εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ δουκός. Ὁ ἡγεμονόπαις οὗτος ἐχάραζεν ἡμέραν τινα ἐπὶ παροψίδος τὸ ὄνομά του, καὶ ἐρρίβεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παραθύρου. Ἀλιεύς τις τὴν εὕρισκε, καὶ νομίσας ὅτι προσφέρει ἐκδούλευσιν εἰς τὸν διοικητὴν τὴν φέρει πρὸς αὐτὸν β. β. ὧν ὅτι θέλει ἀντιμεριφθῇ. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς παραχρῆμα φονεύεται ὅπως μετ' αὐτοῦ συνενταφίσθῃ μυστήριον τρομερόν. Ἀλλὰ μάταιαι προφυλάξεις διότι τὸ μυστήριον δὲν ἐτηρήθη, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς υποθέσεις τῶν μεγιστάνων, καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τε τῶν ἀνωτέρω ρηθέντων καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς. Ὁ δούξ τοῦ Βερμάνδου εἰς πολλὰ ἔτη εἰς Ἀγίαν Μαργαρίταν, ἀκολουθῶν δὲ μετεκομίσθη εἰς Βασιλὴν. Ἐφερὲ πάντοτε προσωπεῖον, ἀλλὰ ἡμέραν τινα εἴτε ἐνεκεν ἀσθενείας, εἴτε ἐνεκα πάσης ἄλλης αἰτίας ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν δεῖξωσιν εἰς τινα. Ἄνθρωποι ἀξιοπίστοι ἐθεβαίωσαν ὅτι εἶδον τὸν προσωπιδοφόρον τοῦτον δεσμώτην καὶ ὅτι ἤκουσαν αὐτὸν ὑπεροπτικῶς ὁμιλοῦντα πρὸς τὸν διοικητὴν, ἐνῶ οὗτος τῷ προσέμερε βαθύτατον αἰδῶς. » (1)

διον. Ὁ λοχαγὸς τότε τῷ προτείνει νὰ παίξωσιν εἰς τὸ μονὸ ἢ ζυγὸ αὐτὸς μὲν ὅσα ἐκέρδησεν ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην, οὗτος δὲ τὸν μισθὸν αὐτοῦ, καὶ ὁ συνταγματάρχης προθύμως δέχεται. Ὁ ἀξιωματικὸς οὖν τότε ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ τὴν χεῖρα πλήρη νομισμάτων — Ζυγὰ ἢ μονά; λέγει. Ὁ συνταγματάρχης διστάζει ἐπὶ τινα χρόνον τί νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τὴν ὀλιγοσύλλαβον ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ἡ ἀνάγκη τῆς περιουσίας του, ἡ ἡ τελεία του καταστροφῆ. — Ζυγὰ, λέγει τέλος. — Ἐκερδήσατε, ἀποκρίνεται ὁ λοχαγὸς ἀποθέτων πάλιν εἰς τὸν κόλπον τοῦ χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ τὰ νομίσματα τὰ ὅποια ἐκράτει.

Πολλάκις ἔθεσαν εἰς παρὰλληλισμὸν τοὺς δύο ἐξάρχους τῆς Γαλλίας τραγικούς, Κορνήλιον καὶ Ρακίαν. Ὁ ποιητὴς Πιρὼν, ὁ δοξασθεὶς διὰ τὴν κωμωδίαν τοῦ τὴν ἐπιγραφομένην «Μετρομανία», ἐρωτηθεὶς ποτε τίς ἐκ τῶν δύο ἤθελε νὰ ᾔναι; ἀπεκρίθη — « Ἦθελα νὰ ᾔμαι Ρακίνας Κορνήλιος γενόμενος. » Ὁ δὲ δούξ τῆς Βουργόννης ἔλεγε περὶ αὐτῶν μετὰ πολλῆς τῆς λεπτονοίας « ὁ μὲν Κορνήλιος ἦτο μεγαλοφυΐς, ὁ δὲ Ρακίνας μεγάλως εἰφυΐς. » Ἄνευ τοῦ Ρακίνα φανερόν τί ἤθελεν εἶσθαι ὁ Κορνήλιος, ἄνευ τούτου ἀδηλον τί ἤθελε γίνεαι ἐκεῖνος. Ὁ εἰς ἐδῆμιούργησε τὴν τέχνην του καὶ τὴν ἐτελειοποίησεν εἰς τινα μέρη, ὁ ἄλλος ἐτελειοποίησε τὰ μέρη εἰς ἃ ὁ ἀντίπαλός του ἐφάνη ὑποδεής. — Ὡστε ἡ νεωτέρα δραματικὴ πλειότερα ὀφείλει εἰς τὸν Κορνήλιον ἢ εἰς τὸν Ρακίαν.

Λουδοβίκος ὁ ΙΓ'. τῆς Γαλλίας ἐφθόνην τὸν ὑπουργὸν τοῦ καρδινάλιου Ρισχελλῆ διὰ τὴν ἐπιρροὴν ἣν εἶχε. Εἰς τινα ποτὲ χορὸν ἐν τῇ αὐλῇ, ὁ βασιλεὺς βαρυνθεὶς ἠθέλησε νὰ ἀποχωρήσῃ καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὑπουργὸς ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης. Πᾶς δὲ ὁ ὄμιλος τῶν αὐλικῶν διηνοίγετο ὅπως ἀφήσῃ διόδον εἰς τὸν καρδινάλιον. Τοῦτο παρατηρήσας ὁ βασιλεὺς ἐνόμισεν ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ του ὅτι ἀπέδιδον εἰς τὸν ὑπουργὸν πλειότερον ἢ εἰς αὐτὸν σέβας. Ὁ καρδινάλιος ἐντούτοις προεπορεύετο ἀγνοῶν ὅτι τὸν ἠκολούθει ὁ βασιλεὺς. Ἀλλ' ἰδὼν πρόχωροντας τοὺς βασιλικούς θαλαμηπόλους παρεμέρισε πάραυτα ὅπως προπεράσῃ ὁ βασιλεὺς. Ἀλλ' οὗτος ἐνίσταται λέγων — « Διατί δὲν προχωρεῖτε, κύριε καρδινάλιε; μήπως δὲν εἴσθε ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ κύριος; » Τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐνόησεν ἄμέσως ὁ Ρισχελλῆ, ὁ ὀξυνοῦστατος καὶ ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον γνωρίζων τὸν χαρακτῆρα τοῦ κυρίου του. Λαβὼν δὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν θαλαμηπόλου τινὸς λαμπάδα καὶ τεθεὶς πρὸ τοῦ βασιλέως, εἶπε. — Μεγαλειότατε, ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τῆς ἐκκληρώσεως τῆς ταπεινοτέρας ὑπηρεσίας δύναμαι νὰ προπορευθῶ τῆς Υ. Μ.

(1) Τοῦ ἱστορικοῦ μυστηρίου τούτου, διάφορον ἐξήγησιν δίδει ὁ Κ. Ἀλ. Δουμάς ἐν τῷ μυθιστορηματι ὁ Ἰπποκόμης τῆς Βραζελόνης.

Καλόγηρσι δύο, δομινικανός δ' εἷς, φραγκισκανός δ' ἄλλος, ὁμοῦ ὁδοιποροῦντες εὗρον καθ' ὁδὸν ποταμὸν κωλύοντα τὴν πορείαν των. Τότε ὁ δομινικανός λέγει εἰς τὸν φραγκισκανόν, ὅτι ἐπεὶ δὴ εἶναι ἀνυπόδητος κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦ τάγματός του, ὀφείλει καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τοὺς ὁμούς του καὶ οὕτω νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν, καὶ ὅτι ἂν δὲν συμμορφωθῇ μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ τάγματος περιπίπτει εἰς ἁμάρτημα θανάσιμον. Ὁ φραγκισκανός ἀνεγνώρισε τὴν ἀλήθειαν τῆς σκέψεως ταύτης καὶ φορτωθεὶς τὸν συναδελφόν του καλόγηρον εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀλλὰ μόλις φθάσας εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ ἔρωτᾷ τὸν δομινικανόν ἂν ἐκράτει ἐπάνω του νομίσματα. — Μάλιστα, κρατῶ δύο βασιλικά. — « Τότε λοιπὸν συγχώρεσον, πάτερ μου, ἐπανέλαβεν ὁ ὁπαδὸς τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου, τὸ τάγμα μοῦ ἀπαγορεύει νὰ φέρω ἀργύριον » Καὶ ταῦτα λέγων ἔρριψε τὸν ὁσιώτατον δομινικανόν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἡρώτα τις Ἀγγλον τινὰ πτωχὸν ἂν τῷ ἐσυχώρουν ἐξ ὧων ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκλέξῃ τρία πράγματα, τί ἤθελεν ἐκλέξει; — Κατὰ πρῶτον λόγον, ἤθελα νὰ ἔχω τόσον ζῦθον ὥστε νὰ πίνω ἀρκετὰ. — Καὶ ἔπειτα; — Ἡθελα νὰ ἔχω τόσον βούτυρον ὥστε νὰ τρώγω μετ' αὐτὸν ὅσον ψωμίον ἤθελα. — Καὶ τρίτον; — Μὰ τὴν πίστιν μου, νομίζω ὅτι ἤθελα ζητήσει ἀκόμη ὀλίγον ζῦθον.

Ἀγγλος τις, φυλακισθεὶς ἕνεκα χρέους, προσκαλεῖ ἡμέραν τινα τὸν δανειστήν του μνηστὰς πρὸς αὐτὸν ὅτι ἔχει νὰ τῷ διακοινώσῃ σπουδαίον τι καὶ ὠφέλιμον. Ὁ δανειστής ἔρχεται καὶ ὁ ὀφειλέτης τῷ λέγει. — Γνωρίζεις διατὶ σὲ προσέκαλεσα, φίλε μου; — Ὁχι, ἀπεκριθὼς ὁ ἄλλος, λέγει. — Λοιπὸν κύριε, ἐδῶ καθήμενος, ἐσυλλογίζομαι τὴν πληκτικὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἐδῶ διάγω, καὶ κυρίως ἐμεμφόμην τὸν ἑμαυτὸν μου διότι ἐξ αἰτίας μου δαπανᾷς διὰ τὴν ζωοτροφίαν μου τρία σελίνια καὶ ἐξ πένας τὴν ἐβδομάδα. Σὲ ἐπροσέκαλεσα λοιπὸν νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἀνέχομαι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σοῦ εἶμαι βάρος, καθόσον μάλιστα κύριος οἶδεν ἔως πότε θὰ διαρκέσῃ αὕτη ἡ κατάστασις. Ἀκουσε λοιπὸν τὰς συμφωνίας μου. Σὺ θὰ με ἐκβάλεις ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ἀντὶ τριῶν σελινίων καὶ ἐξ πένων τὴν ἐβδομάδα, συγκατανεύω μόνον νὰ μοὶ δίδεις εἰς τὸ ἐξῆς μόνον τὰ δύο καὶ ἐξ πένας, τὸ δὲ ἄλλο θὰ μένῃ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους.

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ δανειστοῦ δὲν περιῆλθε μετὰ τῶν ἡμῶν.

Ἐλεγε φιλόσοφος τις — Εἷς ἱατρὸς δυνατόν νὰ σὲ θανατώσῃ, δυνατόν ὁμοῦ καὶ νὰ σὲ σώσῃ· δύο ὁμοῦ ἱατροὶ εἶναι αἱ δύο κώπαι τοῦ σκαφίου τοῦ Χάρωνος, τὸ ὅπλον ἀφεύκτως σὲ φέρει εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ 12 τόμος τοῦ Ὑποκόμητος τῆς Βραζελόρνης ἐξεδόθη ἤδη καὶ εὗρεται εἰς χεῖρας τοῦ βιβλιοδέτου καὶ τὴν 20 Ἀπριλίου δημοσιεύεται. Ὁσοὶ ἐξώφλησαν τὴν συνδρομὴν των τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἀφοῦ προπληρώσωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ θέλουσι τὸν λάβει ἀμέσως. Εἰς τὰς ἐπαρχίας δὲρ στέλλεται εἰς οὐδένα ἂν πρῶτον δὲρ λάβομεν τὸ ἀντίτιμον τῆς τῆς συνδρομῆς καὶ τοῦ ῥηθέντος τόμου. Οἱ λαμβάνοντες τὰ φύλλα τῆς Εὐτέρπης δωρεὰν θέλουσι πληρώσει τὸν 12 τόμον τοῦ Ὑποκόμητος τῆς Βραζελόρνης.

Πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν κατηγορίαν ἢ διαλαμβάνει ἢ εἰδοποιήσας μας ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1854 καταχωρηθεῖσα εἰς τὸ φυλ-λάδιον 48 τῆς Εὐτέρπης ζητοῦσι νὰ τύχωσι τῶν πλεονεκτημάτων ὧν κέκτηνται οἱ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰδοποιήσεως γερόμενοι συνδρομηταί· ἄλλοι πάλιν μὴ συμμορφούμενοι μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν εἰδοποίησιν ζητοῦσι τὴν ἀποστολὴν τῶν μυθιστορημάτων μετὰ εἰκόσιν ἔτη καὶ τοὺς σωματοφύλλακας πρὶν ἢ μᾶς ἐμβάσωσι τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν· ἀπαρτῶμεν ἅπασι διὰ παρτὸς καὶ εἰς τοὺς πρῶτους καὶ εἰς τοὺς δευτέρους διὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν, οὐδὲ μετ' αὐτῶν ἀλληλογραφίαν νὰ κρατῶμεν. Θέτομεν ὡς τελευταῖον ὅρον τῆς ἀποκτήσεως τοῦ Α' καὶ Β' τόμου τῆς Βραζελόρνης μέχρι 31 Δεκεμβρίου ἐπὶ πληρωμῇ δρ. δύο.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ

Ὁ Ἑρμῆς Πειρατῆς, συνέχεια. — Ὁ Κῶν Μπο-ατζέν. — Ὁ Ἀγγελος τοῦ Γαιανθρακωρυχείου καὶ Μυστήρια τῶν Ὀρυχείων, τέλος. Ποίησις — Δάκρυα. — Περί Ἀνατροφῆς τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, συνέχεια. — Ποικίλα. — Εἰδοποιήσις.

Εἰκονογραφίαι, — Κῶν τῆς Νέας Γῆς. — Ἡ ἀνέυρεσις τῆς Ἀννης.